

Yorgun

Erdoğan TOKMAKÇIOĞLU

Yorgundu, çok yorgundu ... Kımıldayacak hâli kalmamıştı ... Bitmişti, tükenmişti, tüm gücünü yitirmişti ...

Son bir çabayla kanepeye boylu boyunca uzandı ...

Başını yastığa adamakıllı gömdü ...

Önce sol, ardından sağ gözünü yumdu ...

Kendini olanca varlığıyla uyumaya bıraktı ...

Vücudunun her bir noktasını, tepeden tırnağa inanılmaz bir gevşeklik, tatlı bir ağırlık, bir hoş tembellik sarıp sarmaladı ...

Zihni, hiçbir şey düşünmüyor, aklından hiçbir şey geçmiyordu ...

Sanki tüm organları donup kalmış, yeteneğini yitirmişti ... Yaşam, sanki o olmaksızın, ona aldırmadan, onu hiçe sayarak ya da o yaşama aldırmadan, yaşamı hiçe sayarak sürüp gidiyordu ...

Kanepede uzanmış öyle yatarken nefes alıp almadığı bile çok güç belli oluyordu ...

O kadar, o denli, o ölçüde, o derecede, öylesine ağırdı ki uykusu; işte o kadar olur!..

O, böyle kanepede uzanmış yatarken, hemen bitişik odada on on iki yaşlarındaki büyük oğlu, üzeri mukavvayla kapatılmış, mukavvanın üstüne de ağırlık yapsın diye bir taş konulmuş, içi bir parmak kalınlığında kumla kaplı cam kaba bakarak; “Hay Allah, kaçmış!” diye söylendi ...

Evdekilerin bütün karşı çıkmalarına rağmen altı yedi aydır beslediği çok sevdiği yılanı, mukavva kapağı aralayıp cam kabından kaçmıştı!.. Üç karış uzunluğunda, koyu gri renkli o sürüngeyi bahçede bulmuş, uzunca bir tel maşayla yakalayarak odasına getirip içine kum döşediği büyücek bir cam kabin içinde beslemeye başlamıştı... Daha önceleri de birkaç kez kaçtığı için nasıl aranıp bulunacağını biliyordu... Hemen odanın çeşitli yerlerine

beş altı çay tabağı koydu... Tabakların içine mutfaktan getirdiği süttten yeterince doldurdu ve elinde tel maşası, gözleri içi süt dolu çay tabaklarında, yılanı kollamaya başladı... Yılanın eninde sonunda süt içmek için ortaya çıkacağından emindi...

Oysa, üç karış uzunluğunda, koyu gri renkli sürüngen çoktan babasının kanepeye uzandığı bitişik odaya geçmişti... Dakikalardır gezip dolaşmadığı yer kalmamıştı nerdeyse... Şimdi de kanepeye çıkmış, sürüne sürüne adamın göğsüne doğru tırmanıyordu... Adam, üzerinde dolaşıp duran şeyin farkında bile değildi...

Öylesine yorgundu ki, uykusu öylesine ağırdı ki o şeyi fark etmesinin imkânı yoktu...

Yılan, sürüne sürüne, ağır ağır adamın boynuna, ordan kulağına ulaştı... Kulağından saçlarına geçti; "S" harfi şeklinde bir kıvrım yaparak adamın burnunun üstünden bıyıklarına doğru sarktı!..

Yılan, sürünürken hareket eden pulları, adamın suratında dayanılmaz bir kaşıntıya neden oluyordu... Öyle ki, adam yorgunluğu geçmişçesine, yılanın farkında bile olmadan parmaklarıyla suratını bir iki kaşdı!..

Ancak, kaşıntı kesilmemiş, tam tersi, daha da artmıştı!..

Kanepedeki adam, önce sol gözünü yavaş yavaş açtı, sonra da sağ gözünü...

Oğlunun beslediği üç karış uzunluğunda koyu gri renkli yılan, tam yüzünün üzerinde, gözlerinden on santim kadar yüksekte, çatal dilini sürekli ağzından çıkartıp oynatıyor, gözleriyle sadece bir yılanın bakabileceği bir bakışla ona bakıyordu!..

Adam da yılanı baktı...

Hiç, ama hiçbir şey anlamadı... Gördüğünün bir yılan olduğunu bile anlamadı...

Yorgundu...

Çok yorgundu... Kimıldayacak hâli kalmamıştı... Bitkindi...

Suratında bir yılanın dolaştığını değil anlamak, düşünecek, hayal edecek bir durumda bile değildi...

Başını şöyle adamakıllı yastığa gömdü...

Önce sol, ardından sağ gözünü yumdu...

Kendini olan bütün varlığıyla uyumaya bıraktı...

O sırada kapı açıldı...

Büyük oğlu elinde bir maşrapa sütle odaya girdi... İlerleyip sağa sola dikkatlice göz gezdirdi...

Yılan, sütün kokusunu almıştı... Hızla adamın üzerinden kayarak çocuğun maşrapayı koyduğu yere doğru süründü... Çocuk da onu görmüştü... “Oh be!” dedi, “Buradaymış!”...

Kanepede yatan babasının ise o kadar, o denli, o ölçüde, o derece, öylesine ağırdı ki uykusu... İşte o kadar olur!..

Kanepedeki, hiç kımıldamadan, nefes almıyormuşçasına upuzun yatarken odanın kapısı açıldı, içeriye korkuyla “Anneee!” diye bağırp, sesinin olanca gücüyle ağlaya ağlaya adamın dört beş yaşlarındaki küçük oğlu girdi; hemen ardından da annesi... Çocuk, bir kedi çevikliğiyle durmaksızın annesinden kaçıyor, kaçarken “Anneee!” diye bağırp ağlamasını sürdürüyor; kadın; “Kaçma oğlum, bak hiçbir şey olmayacak; korkma, gel buraya!” diye onu yakalamaya çalışıyordu...

Çocuk önde, annesi arkada bir süre odanın tam ortasındaki büyük masanın çevresinde dönüp durdular...

Onlar dönüp dururken içeriye ağlayıp kaçan çocuğun anneanesiyle dedesi girdi... Girer girmez de çocuğun önünü kesip elini kolunu tuttular... Debelenip duran çocuk, ağlamasını ve “Anneee!” diye haykırmasını artırdı...

Kanepedeki yorgun adam, hiç aldırmadan, oralı olmadan, odadaki gürültü patırtıya en ufak bir tepki göstermeden uyumasını sürdürdü...

Kapı açıldı; bu kez içeri ağlayan çocuğun on yedi on sekiz yaşlarındaki ablası girdi... Kızın elinde, eskiden kiloluk bir çay kutusu olduğu üzerindeki yazı ve resimlerden anlaşılan teneke bir kutu vardı...

Ağlayan çocuk ise, annesi, anneanne ve dedesinin çabalarıyla kımıldayamaz duruma getirilip masanın üzerine yatırıldı...

Çocuğun ablası, elindeki eski çay kutusunu bir kenara bırakıp masanın üzerine çıktı; kardeşinin başını iki dizinin arasına sıkıştırdı... Dedesi dizlerinden, anneanesi kollarından sıkıca yakalamışlardı küçük çocuğu... Masanın üzerinde sırtüstü uzanmış çocuk, özellikle başını hiç kımıldatamıyordu...

Annesi, çay kutusundan bir tutam pamuk aldı; pamuğu oksijenli suyla ıslatıp, çocuğunun ağlamasına aldırmadan belirgin bir şekilde şişip kızarmış sol göz kapağını dikkatlice sildi... Çay kutusundan bu kez altı yedi santim uzunluğunda iri bir yorgan iğnesi alarak iğnenin ucunu önce bir kibrit çöpü

alevine tuttu, sonra iğneyi alkole batırılmış pamukla sildi... Ardından iğneyi başparmağı ile işaret parmağı arasında tutup çocuğunun göz kapağındaki kızarmış şişliği deşip içine birikmiş cerahati akıttı; bir pamukla göz kapağını iyice temizledi...

Bütün bunlar olurken çocuk bağırdıkça bağıyor, ama annesi hiç aldırmandan işine devam ediyordu...

En sonunda anne oğlunun göz kapağına çok az oksijenli su damlattı, kurularıp üzerine beyaz bir merhem sürdü ve göz kapağını gazlı bir bezle adamakıllı örttü. Plasterle yapıştırıp gazlı bezi kapadı...

Bütün bunlar olup biterken, en sonunda annesi baktı ki oğlunun bağırip çağırması dinmek bilmiyor, onu susturabilmek amacıyla ağzına bir bez parçası tıkamaktan başka çare bulamadı... Ne var ki, kadının göz kapağındaki şişi deşip cerahati boşaltması bitince, bez parçası ağzından çıkarılır çıkarılmaz çocuk önce derin bir nefes aldı, ardından avazı çıktığı kadar bağırip ortalığı yine çın çın çınlattı... Elleri, ayakları, ablasının iki dizi arasına sıkıştırılmış başı serbest kalınca yattığı yerden güçlkle doğrudu ve ağlamasını kesmeden, içini çeke çeke sordu:

- Gözüme ne yaptınız?.. Ha, ne yaptınız?

Bu soruya yanıt olarak ablası eline bir ayna alıp kardeşinin yüzüne doğru tutarak yapmacık bir sevecenlikle konuştu:

- Bak, tıpkı “Tek Gözlü Korsan” gibi oldun!

Çocuk, aynada kendini görünce daha beter ağlamaya koyuldu... Annesi, ablası, anneannesi, dedesi, herkes bir şeyler söylüyor, herkes onu avutmaya, ağlamasını kesmeye çalışıyordu...

Boşuna ama... Çocuk artık sadece ağlamıyor; çevresindekilere ağzına geleni söylüyor, bağıyor, çağırıyor, eline ne geçirdiyse yerlere fırlatıyordu...

Annesinin onu kucağına alıp saçını okşaması bile fazla yarar sağlamadı... Ağlama bir türlü kesilmeyince ablası; “Konu komşuya rezil olacağız!” diyerek gitti, radyoda bir müzik istasyonu buldu ve radyonun sesini neredeyse sonuna kadar açtı...

Odadakilerin bağıra bağıra konuşmaları, çocuğun bağıra bağıra ağlaması, radyonun sonuna kadar açılmış sesi birbirine girerek anlaşılması imkânsız bir uğultu oluşturmuştu...

Kanepede yatan adam bu olağanüstü gürültü karşısında, önce başını hafifçe kaldırdı... Gözünün tekini, sonra ötekini açıp baktı... Bakışı dört beş saniye sürdü... Önce gözünün tekini, sonra ikincisini kapattı, başını yastığa

şöyle iyice gömdü ... Yorgundu, çok yorgundu, fena yorgundu, döğölmüş süt gibiydi, parmağını kımıldatacak mecali kalmamıştı ...

Kendini yine olanca varlığıyla uyumaya bıraktı ...

O kadar, o denli, o ölçüde, o derece, öylesine ağırdı ki uykusu; işte o kadar olur!..

Kanepede hiç kımıldanmadan, nefes almıyormuşçasına uyudu gitti ...

O böyle uyurken, büyük oğlu cam kabına yerleştirdiği üç karış uzunluğundaki koyu gri renkli yılanını, evinde iki üç tarantula besleyen komşunun oğluna gösteriyor; küçük oğlu, yüzüne ayna tutan ablasına; “Sahiden Tek Gözlü Korsan’a benzedim mi?” diye ağlaya bağıra soruyor; anneannesi torununa lokum uzatarak; “Şunu ye, hiçbir şeyin kalmaz!” diyor; dedesi bir köşedeki koltuğa oturmuş gümüş tabakasından çıkardığı kâğıda tütün doldurarak sigarasını hazırlamaya çalışıyor; annesi içi oksijenli su dolu şişeyi, pamuk kodeksini, yorgan iğnesini eski çay kutusunun içine yerleştirip kutunun kapağını kapatıyordu ...

Kanepedeki, olanca varlığıyla uyuyordu ...